

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Apollonio Episcopo. 90.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πᾶσι τοῦτοις τὴν αὐτῆς ἑπιβά-
 λυσαι ἑπιστήμην, καὶ οἰκίζε τὰ ταῦτα καὶ
 ρυθμίζε, οὐκ οὐκίνοισ ἐπομῶν, ἀλλ'
 τῆ σκέψιν αὐτῆς τέχνη ἀκολοῦθαι ἀ-
 ναπέθεσα. εἰ γὰρ χεὶ ἀκριβῶσαι τὸ
 Ομηρικόν ἔπος, ὃ συνεχῶς πρὸς κέ-
 λος ἴσως σωματικῶ ἐπιηλυθὸς ἑπι σῶ-
 ματος ὡς φασί φέρεται, καλὴ τε μετρί-
 λη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα εἰδῆ, μᾶλλον
 περὶ ἀρετῆς εἰρηάζει, ἢ περὶ ἡς
 εἰρηται. τί γὰρ καλλίον, πῆ δὲ ταύ-
 τῆς λαμπρῆς ἑπιφάνειας ἔργα τῆς
 καὶ τῆς ἀνωμαλίας τῆς τραγῶντων
 Διὸς τῆς αὐτῆς φιλοσοφίας ἐξομαλι-
 ζῶσιν, καὶ ἴσως τὸ φρόνημα εἰς ἀπίστοις
 πράγμασι φυλακίσεως, καὶ αἰοιδι-
 μοι ἀπανταχῶ αὐτῆς κατασκευάζου-
 σιν κλέος. καὶ τοῦ μὲν συμφορῶν πε-
 ριπίπτουτας πρὸς χαλῶσιν. τοὺς δὲ
 ὑπὸ εὐμελείας ἐξυβείζοντες, σωφρο-
 νίζουσι. πρὸς ταῦτις τοῖνυ τῆνον
 ταῦτῆς τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα, καὶ ταύ-
 τῆς τὸ κάλλος πρὸς ἰσχύει, ἵνα ἐρα-
 τῆς αὐτῆς Διὸς πρὸς γένεθρος, ἐσω-
 νοιοταρῶ πάντων καὶ ἀνακκρύφουσι.

Ἀπολλωνίου ἑπισκόπου. 5.

Καὶ παρ' Ἑλλήσι μὲν, καὶ τοῖς ὑπο-
 χειρῶν αὐτοῦ ἐχῶν καὶ ἄγων καὶ φέ-
 ρων αὐτῶν ὡς ἐβούλετο. καὶ παρὰ Ἰου-
 δαίοις, καὶ τοῖς καὶ εἰς εἰδωλολαβίαν
 αὐτοῦ σκηνῶν, καὶ εἰς ἀνδροφονίας
 ἐκλυπτικῶν, πολλὰς αἰρέσεις ἔτεκεν ὁ
 Διάβολος. εἰ δὲ καὶ παρὰ χριστιανῶν
 πολλῶν πλείους, θαυμαζέτω μηδεὶς.
 πρὸ μὲν γὰρ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Χρισ-
 τῆς παρὰ σῶσιν ὅρων πάντας ὑπὸ τῆς κα-
 κίας μεθύοντες, καὶ οὐδὲνα ὡς ἔπος εἰ-
 πᾶν κατὰ ῥῶσιν ἠφροντα, ἠλίχα ἐνέβα-
 λε φιλονεικίας ἀπέματα. ἐπειδὴ δὲ
 ἠκεν ἰσχυρῶν ὁ σατήριος λόγος, φέρον
 μὲν ἡμῶν οὐρανῶν πολιτείας ἀδύνα-
 τα, τῶ δὲ Διάβωλο δὲ ἴων τοῖς ἀμαρ-
 τάνων ἐπιείλῃ πρὸς μνησῶν τὴν ἀνα-
 μνήσασιν αὐτῶν δίκην. ἔλεγε γὰρ πο-
 ρεύεσθαι εἰς τὸ πῦρ τὸ ἡτοιμασμένον τῶ

opibus & copiis insolescit, nec in imperio
 & magistratu animis attollitur, verum his
 omnibus scientiam suam adhibens, ea
 componit ac moderatur, non iis, obse-
 cundans, sed ea, ut artis suæ ductum se-
 quantur, adducens. Nam si versum illum
 Homericum, quem tu (quia fortasse corpo-
 reas pulchritudines ad stuporem usque mi-
 raris perpetuo in ore habere diceris, accu-
 ratè perpendere oportet) Et pulchra, &
 magna, eximiorum operumque perita: de
 virtute potius, quam de ea, de qua dictum
 est, dictum esse videbitur. Quid enim ea
 pulchrius? Quis splendidiora opera novit,
 quam eaquæ rerum inæquabiles status per
 suam philosophiâ complanat, eundemque
 in disparibus rebus animum servat, lucu-
 lentamque ac celebrem sibi ipsi gloriam
 conciliat: atque eos quidem, qui in cala-
 mitates cadunt, consolatur, eos autem qui
 ob florentem statum in contumeliâ atque
 insolentiam prolabantur, castigat & coër-
 cet. Quamobrem ad hanc animi tui oculo
 tendere, ipsiusque pulchritudinem con-
 templantur: quod ardenti illius amore corre-
 ptus, ab omnibus lauderis ac prædicetis.

Apollonis Episcopo. 90.

Et apud Gentiles (quamvis etiâ eos in
 potestate ac ditone sua habens, ac pro li-
 bitu suo agens ac ferens) & apud Iudæos
 (tamen etiam eos velut rabido quodam
 furore percitos ad idolorum cultum at-
 que homicidia impulisset) multas hæreses
 Diabolus procreavit. Quod si apud Chri-
 stianos quoque multo plures peperit, ne-
 mini mirum istud videatur. Nam cum an-
 te carnalem Christi aduentum ac præsen-
 tiam omnes vitij temulentia laborare, nec
 vllum, ut ita dicam, purè atque integrè
 sobrium esse conspiceret, idcirco pauca
 contentionis semina iniiciebat. Posteaquâ
 autem salutare Verbum cælitus venit, no-
 bis quidem cælestis vitæ generis documē-
 ta ferens, Diabolo autem, per eas minas
 quas in peccatores intendebat, prænam,
 quæ ipsum manebat, prænunciens (dice-

T iiij

Math. 25. bat enim, Ite in ignem qui paratus est Diabolo & Angelis eius) tum verò communis ille omnium hostis, tum quòd genus nostrum sensim ac paulatim vitium excutere, ac virtutem admittere, atque impietatem ablegare, ac pietatem amplecti perspiceret, tum quòd condemnationis suæ decretum audisset, acrius aduersum nos flauit, atque hæreses in lucem protulit. Nam cum pietati iam oblectari nequeat, in id omni animi contentione incumbit, vt per ipsius nomen plerosque ad impietatem ducat: atque pietatis specie atque obtentu veritatem euertere conatur: eosque, qui optimæ vitæ laude persæpe excelluerunt, per corrupta dogmata obterit. Etenim vnicum hoc illi opus, vnicumque studium est, vt omnes ad vnum, siue per vim, siue per adulterina dogmata, in exitij pelagus secū præcipites agat. Hæc igitur hæresum principes cogitantes, aduersus veritatem femina iacere desinant, illud secum reputantes, quòd ipsi præ cæteris in summo periculo versantur. Desinant etiam illorum auditores anticipatæ duntaxat opinioni seruire, atque aduersus veritatem impetum facere: ne alioqui magnum omnique sermone præstantius Saluatoris facinus, quantum quidem in ipsis est, inane atque infrugiferum reddant. Desinant item ij, qui rectis quidem dogmatibus gloriantur, verum per vitæ segnitiam ea facere conuincuntur, quæ eos nothos ac spurios pietatis discipulos esse coarguunt: atque ad rectam fidem optimam vitæ rationem adiungant. Sic enim futurum est, vt omnes Dominicam vocem laudes nostras prædicantem audiamus.

Theodosio Presbytero. 91.

Act. 17. Quoniam in tuis ad me literis quaesivisti quamnam ob causam Arcopagus tribunal illud Atheniense vocaretur, in quo cōcionem habuit Paulus: hoc respondeo, hunc locum idcirco hoc nomen confe-

αὐθιγὰ καὶ ἀγγέλοις αὐτοῦ· τότε δὴ ὁ κοινὸς ἀπάντων ἐχθρὸς ὄραν καὶ τὸ ἡμέτερον γένος ἥρεμα, καὶ χτ' μικροὺς τὴν μὲν κακίαν ἀποσοφίζον, τὴν δ' ἀρετὴν ἀποσοφίζον· καὶ τὴν μὲν ἀσέβειαν ἐξοφρακίζον, τὴν δ' εὐσέβειαν ἀσφαζόμενον· ἀκούσας δὲ καὶ τῆς κατ' ἑαυτὸ ἀποφάσεως τὸν ἦρον σφοδρότερον ἐπνευσέ κατ' ἡμῶν· καὶ τὰς ἀρέσας ἔτεκε. τῆ γοῦ εὐσεβείᾳ ἀπισημαί μιν κέτι δυνάμει, τῷ ὀνόματι αὐτοῦ εἰν ἀσέβειαν πολλὰς χειραγωγῆσαι φιλονεικεῖ· καὶ ἀποσημαί εὐλαβείας, τὴν ἀληθείαν ἀνατρέψαι πειράται, καὶ τοὺς βίᾳ πολλὰς ἀρετῶν ἀλάμποντας διεφθαρμένοις δόγμασι καταχλίθει· ἐν γὰρ αὐτῷ ἔργον ἔχει μίαν ἀσέβειαν πάντας ὁμοῦ εἴτε ἀσέβειας, εἴτε ἀσέβειαν δόγματων εἰς τὸ τῆς ἀπαιθείας μὲν ἑαυτοῦ καταποντίσαι πέλαγος· ταῦτα οὐκ ἐπινοοῦντες, παύεσθαι μὲν οἱ τῆς ἀρέσεως ἠγεμόνες τὰ χτ' τῆς ἀληθείας ἀπειρόντες ἀερέματα, ἐπινοοῦντες ὡς αὐτοὶ μάλιστα πάντων εἰ μάλιστα κινδύω σαλεύσει· παύεσθαι δὲ καὶ οἱ τῶν ἀκρατῶν, ἀρετῶν μὲν δὲ ἀλλοῦντες, καὶ χτ' τῆς ἀληθείας γενομένοις, ἵνα μὴ τὸ μέγα καὶ λόγον καὶ νοῦν ὑπερβάλλον τῷ σωτήρι κατατόξαται· τὸ γὰρ ἦρον ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀρετῶν ἀποφάνωσι· παύεσθαι δὲ καὶ οἱ τοῖς ὀρθοῖς μὲν δόγμασι ἐναβρυμένοι, ἀσέβειαν δὲ τῆς χτ' τὸν εἶον βαθυμίας ἐλεγχόμενοι, ταῦτα δρῶντες, ἀ νόθους αὐτῶν τῆς εὐσεβείας φοιτητῶν ἀποφάνωσι, καὶ μετὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως τὴν ἀρίστην πολιτείαν συγκληράτωσαν, ἵνα πάντες ἀκέρωτοι τῆς βασιλικῆς φωνῆς ἡμῶν ὑπακουήσῃς.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. 91.

Ἐπειδὴ γέγραφας, τίνος ἕνεκεν ἄρετος πάρος ἐκαλεῖτο, τὸ ἐν Ἀθήνησι δικαστήριον, ἐν ᾧ καὶ ὁ Παῦλος ἐδημηγόρησε· ἀντιπετέλλω, ὅτι ὁ ἄρης, ὡς φασιν, ἐκείσε δι' ἡμῶν ἔδωκε· πάρος δὲ, ὁ ὑψιλός